



Milí bratři a sestry, farníci a všichni, ke kterým se zpravodaj farnosti u sv. Jakuba v Brně dostal,

zdravím vás všechny na počátku měsíce listopadu. Do obsahu tohoto čísla našeho Farního zpravodaje se výrazně promítla jedna událost: v neděli 19. 10. 2008 v 7 hodin ráno Pán života a smrti povolal z našeho společenství Mons. Josefa Hladíka. Ve farnosti u kostela sv. Jakuba působil nepřetržitě od 26. 8. 1955 – 13 let jako farář a 40 let jako kaplan. I když jsme se s ním rozloučili, za jeho život, kněžství a kněžskou službu poděkovali Bohu i jemu samotnému, i když jsme jej odevzdali Pánu, přesto v našich vzpomínkách zůstane. Zvláště v posledních letech svého života mnoho psal. Nebyl to jen děda Dvořáček pro Farní zpravodaj, byla to i rozjímání, která se vždy v neděli ráno objevila na stolku v kostele, byly to také mnohé vzpomínky. Právě z jeho vzpomínek jsme vybrali několik pro toto číslo zpravodaje. Protože mnohé z jeho myšlenek jsou opravdu zajímavé, rádi bychom sestavili soubor textů Mons. Josefa Hladíka, které bychom pro zájemce na památku vypálili na CD.

Vím, že texty Mons. Hladíka opisovala řada obětavých pomocníků. V souvislosti s tímto se na vás obracím s prosbou: pokud vy, obětaví pomocníci, máte zachovány texty Mons. Hladíka (paměti, rozjímání, dědy Dvořáčky...) v elektronické podobě, dejte nám je, prosím, k dispozici, abychom nemuseli všechny texty opisovat znovu a abychom je mohli na památku nabídnout dalším zájemcům. Pán Bůh zaplať!

Ještě tři náměty k modlitbám zvláště pro tento měsíc:

– pamatujme v tomto dušičkovém měsíci na naše zemřelé, zvláště Mons. Josefa Hladíka, JUDr. Zdeňku Hladkou a další;

– pamatujme také na naše katechumeny, kteří v úterý 18. 11. 2008 při mši sv. v 19 hodin přijmou v našem kostele jeden z pokladů církve – Vyznání víry;

– pamatujme také na dokončení opravy farních prostor, abychom je mohli mít již brzy k dispozici pro život farnosti.

Přeji vám všem pokojné prožití měsíce listopadu. Ať vás dobrý Bůh provází svým požehnáním.

Otec Václav Slouk

Otče náš

Tebe prosíme
do království
Tvého přijmi
jednou nás.
Ke Tvému trůnu
do nebe, až za
Tebou půjdeme,
život náš si
sebou ponese.
Jaký bude,
z dobrých skutků
milosrdný, nebo
hříchů naplněný.
Litujeme Otče,
našich provinění,
prosíme Tebe,
za odpuštění.
Dokud je čas,
než si nás
Otče z tohoto
světa povoláš.

Alena Veithová

Dne 12. 11., se slaví svátek sv. Josafata Kunceviče, který je, jako stoupenec Brest-litevské unie, symbolem věrnosti katolické církvi. Tuto věrnost zpečetil na počátku 17. století i obětí vlastního života. Nabízíme informace z jeho života a mučednické oslavy Boha, také o knihách zachycujících jeho život.

Žil v 16.–17. století. Původně se jmenoval Jan a narodil se v roce 1580 v rodině ortodoxních protestantů. Jeho otec byl radním ve Vladimíru. Jan pracoval u bohatého bezdětného muže, který mu chtěl odkázat celý svůj majetek. V té době vznikla v Brestu rusínská unie, která se připojila ke katolické církvi s tím, že si zachovají svůj obřad. Jan vstoupil mezi uniáty a později do baziliánského kláštera ve Vilně, kde přijal jméno Josafat. V roce 1618 byl proti své vůli jmenován arcibiskupem v Polocku a v prvních třech letech se mu podařilo přivést tolik věřících k jednotě s Římem, že tím vzbudil mezi pravoslavnými nenávist a nazývali ho „lupičem duší“.

Úmysly apoštolátu modlitby na listopad 2008

Úmysl všeobecný

Aby svědectví lásky svatých upevnilo křesťany k účtům k Bohu a bližním a v napodobování Krista, který přišel, aby sloužil a ne, aby se mu sloužilo.

Úmysl misijní

Aby křesťanské společenství v Asii, rozjímající o Kristu, nalézala vhodný způsob jako ho hlásat lidu kontinentu s tak bohatou kulturou a spiritualitou.

Úmysl národní

Ať v Božím lidu roste vnímavost ke svátosti pomazání nemocných, aby tak nikdo nezemřel nesmířen s Bohem.

Roku 1621 projížděl Ukrajinou pravoslavný patriarcha z Jeruzaléma a ten začal na všechna místa, kde byli katoličtí biskupové, svěřit biskupy pravoslavné. Pro Polock vysvětil mnicha Meletije, který rozeslal na všechny strany posly s falešným tvrzením, že Josafat chce zrušit východní obřad a zavést latinský. Přitom bylo známo, že Josafat zná jen slovanské jazyky a že lpí na východním ritu, jenže se to považovalo za pokrytectví. Napětí stále vzrůstalo, protože se Meletijovi skutečně podařilo mnoho lidí od Josafata odvrátit.

Nezadržitelně se blížil den, kdy se zdálo, že protivníci definitivně zvítězí. Tento den přišel 12. 11. 1623. Arcibiskupovi služebníci chytli potulného popa (pravoslavného kněze) Eliáše, který měl Josafata provokovat nadávkami. Spiklenci využili situace a chtěli Josafatovi ublížit. Ten dal Eliáše propustit.

Buřiči však vtrhli do Kuncevičovy komnaty, kde se on modlil. Řekl jim: „Hospodin buď s vámi, synové milí! Proč tak ukrutně nakládáte s mými domácími? Máte-li co proti mně, hle, tu jsem!“ Vtom ho jeden ze vzbouřenců udeřil kyjem a druhý mu zasadil sekerou smrtelnou ránu do hlavy. Když povzdychl: „Bože můj!“, ještě ho dvakrát střelili do hlavy a potom vypustil duši. Když na jeho obnažené mrtvole viděli drsnou kajicnickou košili, měli za to, že se spletli. Mysleli, že biskup chodí v samém hedvábí. Tělo hodili do řeky Dviny. Dne 17. listopadu toho roku uviděli dle životopisu rybáři na hladině Dviny jasné světlo a když k němu dopluli, našli arcibiskupovu

(pokračování na str. 2)

mrtvolu. Zvěst o divu se roznesla velice rychle, iniatští kněží mrtvého arcibiskupa se zpěvem odnesli do kostela a zde pak bylo po devět dní vystaveno účtě věřících.

Smotrický, vzdorbiskup, strůjce zločinu, pronásledován výčitkami svědomí utekl z Kyjeva do Carihradu. Vrátil se ale za nějaký čas do Kyjeva, smířiv se s katolickou církví. V roce 1628 vystoupil na pravoslavném sněmu, který se ve městě konal. Požadoval návrat pravoslavných do jednoty s Rímem. Pravoslavní sněmovníci jej jali a hrozili mu, že jej okamžitě zabijí, nezřekne-li se unie. Smotrický tak alespoň navenek učinil a byl propuštěn. Záhy byl za odpadnutí postižen výčitkami svědomí a prosil do Ríma papeže o rozhršení. To dostal a vrátil se do církve. Zakrátko zemřel.

Prál si, aby po jeho smrti byla vzata listina s papežským rozhršením a vložena Josafatovi do hrobu. Pět hodin po jeho smrti bylo toto jeho přání splněno. A stal se zážrak. Mrtvému Josafatovi se dle dobových sdělení

otevřela již mrtvolně ztuhlá ruka a následně list pevně sevřela. Někoho napadlo učinit pokus a přinesl list pravoslavného patriarchy z Carihradu a hle – ruka, jenž se natahovala po papežském listu, začala se od patriarchova listu odtahovat. Zděšení svědkové nechali Josafata 4 týdny vystaveného a po této době pokus opakovali před lidmi. A hle – div se opakoval. Nato se pokusili z Josafatovy ruky dostat papežský list. To se jim nepovedlo, i když spolu s rukou s listem lomcovali celou mrtvolou světce.

Po čase byla mrtvola převezena do Ríma, kde je dodnes v neporušeném stavu vystavena účtě věřících v prosklené mense oltáře sv. Basila Velikého ve svatopetrské basilice ve Vatikánu.

O sv. Josafatovi vyprávějí např. dva tituly z Karmelitánského nakladatelství – kniha P. Evžena Kozaneviče OSBM „Život biskupa a mučedníka Josafata Kunceviče“, a kniha „Josafat Kuncevič“, jejím autorem je Tadeusz Zychiewicz.

Vzpomínka po 52 letech

26. 8. 1955 jsem odjížděl jako kaplan v Náměšti nad Oslavou, kde jsem byl ustanoven po návratu z PTP od 14.2.1954 do 15. 8. 1955 jako kaplan, přeložený ke sv. Jakubu v Brně. Odjížděl jsem nerad, protože se mně tam líbilo. Bylo to jakési vesnické městečko, kde jsem měl u staršího méně pohyblivého P. Aloise Kučery faráře dosti práce, abych se jako kaplan mohl „vyřádit“. Ale o tom až zase jindy budeme vzpomínat. Když jsem do Brna moc nespěchal, dostal jsem od faráře u sv. Jakuba v Brně P. Oldřicha Drábka oznámení, že jsem jeho kaplanem a že mě očekává už na neděli 28. 8. 1955. Odjížděl jsem tedy v pátek odpoledne s malou nákladní dodávkou, s dvěma proutěnými koši, přes Velkou Bíteš, kde jsem se zastavil u svého strýce Jakuba Hladíka, řezníka a uzenaře, že už k němu nebudu jezdit pro maso, jak jsem jezdil z Náměště. Dal mi na cestu velké kolo točáku, ale mohl jsem se na něho jen dívat, protože byl pátek. K večeru mě přivítal farář a dal mi

v jeho kuchyni od hospodyně trochu květáku na mozeček. Já bych býval tenkrát snědl vlka, jaký jsem měl hlad. Šli jsme se podívat do kaplanky, která se teprve připravovala. Ze sedmi pokojů, které obýval farář v 1. patře, uvolnil jednu svoji světnici (6×6 m, vysokou 4,20 m) se dvěma oky do rušné ulice. Zedník tam právě s domovníkem panem Večeřou odstranil veliké dveře a zazdili. Domovník, který byl tehdy velkou osobností v domě, si mě změřil a zeptal: „Co tady chcete?“ „Já teď budu váš nový kaplan.“ Odnášeli maltu, otevřeli okna dokořán do hlučné ulice a já se na noc přestěhoval do vedlejší místnosti, farářovy pohostinky a tam na noc uleh na starou pohovku a zakryl se pláštěm.

Kufry jsem zatím neotvíral, příštího dne jsem šel na Petrov č. 1 ke kapitulnímu vikáři, prelátu Dr. Josefu Kratochvílovi s prosbou, ať se mohu vrátit do Náměště. Na Petrově ovšem bylo zamčeno, stažen žaluzie v oknech, pan prelát odjel na dovolenou do Vyso-

Můj první pomeranč

Jako malé ptačí hnízdičko ležela v podhůří Vysočiny naše vesnička, v roce 1938 měla jen 39 úsel. Po jedné straně silnice 9 výstavnějších hospodářských stavení s chlévy, kůlnami, stodolami a velkými zahradami, za nimi už vedli jen cesty do polí. Z druhé strany silnice zbývajících 30 chaloupek domkařů a dělníků s malými zahrádkami. Hospodáři, říkejme jim sedláci měli tehdy ještě děti nedospělé, proto měli k práci čeledíny, kočí a pacholky, jak je tehdy nazývali. Hospodyně, tedy selky, zase služebné a děvečky. Někteří tito byli přijati jako členové rodiny, jiní třeba po roce zase odcházeli do služeb jinam. V chaloupkách žili dělníci, kteří pracovali v sousedních vesnicích v malých tehdy „dílňách“. Při velké zaměstnanecké krizi v celé Evropě, choďovali pomáhat sedlákovi i se svými manželkami, hlavně v sezónních a špičkových pracích na jaře, v létě o žních i na podzim. I moji rodiče takto choďovali k sedlákovi a on za to obdělával koňmi naše dvě malá polička u vesnice. Oni zmínění čeledíni došťávali od sedláků jakousi dovolenou v zimě, kdy už tolik práce v hospodářství nebyvalo. Od svátku sv. Štěpána do Nového roku, služby pak od Nového roku do svátku sv. Tří králů, tj. 6. ledna. V této době si mohli odejít kamkoliv, třeba do rodiny, pokud ještě nějakou měli. Dostávali na cestu výslužné, podle dohody s hos-

podářem. Žádný speciální zákon tyto zaměstnanecké vztahy neupravoval, bylo to jenom jakési tradiční právo. U sedláka, k němuž choďovali pomáhat i moji rodiče, měli více polí, luk a lesa než ostatní, byl kočím Vojtěch Škoda. Urostlý pěkný člověk s kaštanovými kudrnatými vlasy. Co všechno dokázal a uměl vyprávět, kudy chodil světem. O domově nehovořival, byl asi úplně sám. Našel i pro nás děti dost času, aby si s námi hrál, jako bychom byli jeho vlastní děti. Když se tehdy v tom roce přiblížili vánoce, trochu zesmutněl a prozradil, že na tu svoji povánoční dovolenou nemá kam jít. Chodíval k nám častěji, pozvali jsme ho tedy i na vánoce i na tu jeho dovolenou. Byl rád. Už před vánočními svátky odešel do okresního města vzdáleného 8 km. Když se vrátil s plným ruksakem věcí na zádech, obklopili jsme ho a zvědavě nahlíželi, co v tom ruksaku přinesl. Tatínkovi tabatěrku plnou cigaret, mamince teplý vlnák přes hlavu a ramena a nám třem dětem mnohé hračky, ale i věci užitečné a nakonec každému jeden pomeranč. Nevěděli jsme, co to je. Kutáleli jsme jimi po zemi jako s míčem. On se radostí smál a řekl: „Toto si dejte pod stromček a teprve o štědrém večeru se tomu podíváme do bríška, co se v tom skrývá.“ Ozdobu na stromčeku, všelijaké prázdné krabičky jsme museli vyměnit za různé cukrovinky, ale to

Na dušičky vzpomínejme, z očiště jim pomáhejme

Ve dnech 1.–8. 11. je možné získat vždy jednou za den plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci při splnění následujících podmínek: přijetí svátosti smíření (i několik dní předem), přijetí svátého přijímání (v den získávání odpustků), modlitba na úmysl Sv. otce a nemít trvalé zalíbení v žádném hříchu. Navíc je třeba:

- 1. 11. odpoledne a 2. 11. po celý den při návštěvě kostela se pomodlit modlitbu Páně Otče náš a vyznání víry.
- V době od 1. do 8. 11. při návštěvě hřbitova se třeba v duchu pomodlit nějakou modlitbu za zemřelého.

Využijme této možnosti podílet se na rozdělávání vzácných Božích darů z pokladu církve. Příslib za tuto službu je také velký:

„Budou na nás vzpomínat, až my budeme umírat.“

kých Tater. Vrátil jsem se zklamán a čekal až vyschnou kaplánka, že se mnou něco stane. Sehnali mě starou železnou postel, nějakou skříň, ale já kufry stále neotvíral. Pod okny projížděla tramvaj 62× za hodinu. Na věži tloukly hodiny, farář se občas přišel podívat, jestli už se vybaluji z kufřů. Stále nic. Vymlouval jsem se, že nebudu moci kázat, protože už v semináři jsem měl obrnu hlasivek a na vojně – osvobozen od zpěvu při pochodech. „Tak nebudete zatím kázat,“ rozhodl farář, zavedl mě do porodnice na Obilní trh, ukázal jak se křtí společně mnoho dětí a postupně jsem si zvykal na veliké město, kterého jsem se dříve tolik bál. Když při jedné noční bouři udeřil kulový blesk do věže kostela, ani jsem to nevěděl, jak tvrdě jsem už spal. Bylo to Pane Tvoje poslední výhybka, kterou jsi mi otevřel. Dnes nelituji ničeho, je mi líto, že jsem toho pro Tebe vykonal tak málo.

Mons. Josef Hladík

čekání až do večera, to byl nejdelší den v roce. Po skrovné večeri, čočkové polévce, kousku ryby, kterou přinesl, omáče ze sušených hrůšek a jiných zvyklostech po babičce, přišel na řadu konečně i pomeranč. Když ho pomalíčku oloupal a rozdělil pro všechny, měli jsme z toho dárku nesmírnou radost a on ještě větší, když jsme na mapě v atlase hledali krajiny, odkud k nám tyto dobroty přivážejí. Druhé dva pomeranče čekaly na Nový rok a svátek Tří králů. Hlíдали jsme pomeranče, ale také sami sebe, jeden druhého, aby se někdo z nás neprohřešil a pomeranč nesnědl dřív. Věřili jsme, že za takový pomeranč ztratit Adam s Evou pozemský ráj a s ním i Boha. Pak přišla brzy 2. světová válka, s ní mnoho utrpení a lidé před ní utíkali, aby se zachránili. Odešel tehdy i čeledín Škoda a já se teď nakonec ptám Tebe Pane: „Kdo by podal žiznivému sklenici vody, nepřijde o svou odměnu v nebeském království.“ Zůstali jsme tehdy dlužní svému šlechtnému dárci, dali jen trochu lásky ze svého srdce za dětskou košili. Cos mu dal Pane Ty, za tento dar jeho lásky, kterou nám podával ve svém pomeranči. Jistě daleko víc, vždyť Tvá štědlost je nekonečná, protože vychází z Tvého Srdce, plného „dobroty a lásky“.

Mons. Josef Hladík

Hledáme nový domov

V roce 1929 končila platnost smlouvy o pronájmu hospodářství mezi mými rodiči a manžely Koláčnými ve Březí č. 15 a táta hledal pro nás pět nových domov. Na Žernůvce mezi Tišnovem a Deblínem u malé osady se prodávala selská usedlost. Patřilo k ní několik polí, luk a lesů. Kolem zahrady protékal malý potůček, ideální přírodní prostor pro turistiku. Tatínek nebyl ovšem jediný zájemce, zájem měli také řeholní sestry sv. Františka z Brna, sloužící v několika nemocnicích a sanatoriích. Dostávaly plat, z jehož společných úspor si chtěly někde v přírodě vytvořit svůj „Mateřinec“ pro staré sestry k odpočinku a pro sestry nemocné. Při „licitaci“ vyvolávací ceně přeplatily tatínka asi o 5000 korun. Přestavěly si tento hospodářský objekt na klášterní domov s kaplí a malým hřbitovem na zahradě. Když jsme chodili někdy kolem k příbuzným na Vysočinu, tak jsme se zde na silnici, která šla kolem zastavili, prohlíželi a trochu i záviděli toto pěkné místo. Říkal jsem to později sestrám, které tuto změnu v mém životě připravily, že ony mě vlastně „učinily panáčkem“, kdyby to tenkrát otec koupil, byl bych tam nějaký družstevníkem v JZD s gumovými holínkami a vidlemi v rukou. Tam došlo k první mé velké proměně života. Já sám jsem to chápal i jinak, nebeský výhybkář zde přehodil výhybky a pozval mě, jak jsem to od malička cítil „půjdeš za mnou!“ Bylo to pro mne ještě daleko, místo modráků a modré zástěry obléci roucho jiné, oltářní,

ale u Boha není náš pozemský čas. On ze své věčnosti je stále v čase přítomném a čeká jen na naše rozhodnutí, abychom na jeho pozvání dovedli vždy odpovědět: „Pane, chci plnit tvoji svatou vůli.“

Tatínek pro nás tehdy hledal nový domov a našel jej ještě v tom roce, dále od Českomoravské vysočiny 10 km do tzv. „Boskovické brázdy“ pod Drahanskou vysočinou. Byla to malá chaloupka v obci Nuziřov v čísle 17. Odešli odsud Musilovi a předtím Kadlecovi, kteří zde zanechali nějaké vnitřní vybavení, postele a skříň. Domek měl předsíňku, kuchyň a ložnici, v chodbě na dvůr kotlík na vaření dobytku, malou pec na pečení chleba, větší komoru, schůdky na půdu, sklep pod stavením, velkou kůlnu, malý kout vedle sousedů, chlév pro drobná domácí zvířata. Za dvorem protékal vesnický potůček, přes něj lávka do zahrádky ze 4 arů, tj. 400 m² s ovocnými stromy (hruška, 2 jabloně, durancie), kterým se tam dařilo. Z obou stran sousedy, kteří měli svá stavení ještě menší a bez zahrádky. Vesnice měla tehdy 9 větších hospodářských stavení a 30 menších stavení, v nichž žili chalupníci a domkaři. Chaloupka stála tehdy asi 20 000 korun, což v té době byla suma dosti veliká. Největší však majetek jsme byli my tři jejich děti, Milada, Josef a Oldřich. V nás samotných byla selská krev a hlavně křesťanská víra v Boha a věrné plnění Božích přikázání.

Mons. Josef Hladík

Lamentace kaplanů od sv. Jakuba v Brně P. Josefa Hladíka a P. Josefa Marečka

Kaplani jsme tady chudí
I v noci nás ze sna budí
U matrik musíme spát.

Od rána až do večera
Neoschnou nám naše pera
Co všechno musíme psát.

Ještě že je trochu piva,
Protože z nás padaj kila
Stejně jsme už kůže, kost.

Ráno letím ke mši svatě
Vlasy ještě rozevláté
Není čas na lavabo.

Ke snídani jen kus chleba
Kaplanům víc není třeba
Aby bujni nebyli.

Mocnou rukou v kanceláři
Starý se svou přísnou tváří
Rozkazy nám udílí.

Hned jsme každý ve svém koutě
Zapřažení jak v chomoutě
Na zádech nám roste hrb.

Na kaplanská stará záda
Tolik se toho nakládá
Že to unést nemůžeme.

Divíte se? Máme léta
Hlava stříbrem celá vzkvetlá
Abraham už před dveřmi.

Hodiny se líně vlečou
V kuchyni už něco pečou
My se dočkat nemůžeme.

Teprve když dvanáct buší
A nám smutně v břiše kručí
Jdeme do své kukaně.

Po obědě jdeme znovu
Ze svateb až ke hřbitovu
Oddávat i pohřbívat.

A tak jsme jak tažní práci
Od rána jen v samé práci
Vlného dne nemaje.

Květen, červen, říjen, kázat
To musí kaplan dokázat
Je to pěkná robota.

A dlouhému zpovídání
Kaplan se též neubrání
Toho si tu užijem.

Den co den má kaplan pátek
Jenom 5x za rok svátek
Když u šéfa obědvá.

A tak plyne rok po roku
V samé práci bez obroku
Dočkáme se důchodu?

Tak tu spolu léta ořem
Občas také něco zvořem
Že nám Pán Bůh odpustí.

Skončeno a podepsáno
Na věž jakubskou to dáno
Kéž je to tam staletí.

Až to v rukou budeš mít
Kosti naše budou tlít
Světlo věčné ať nám svítí
Vzpomeňte na nás v requiem.
Amen.

Vloženo do báně,
na malé věži kostela
sv. Jakuba v Brně
při opravě v roce 1967.

Milá farní rodino,

představte si, maminka s taťkem nás minulou sobotu vzali na výlet. A prý to nebude lecjaký výlet. Říkali něco o nějaké pouti, nebo tak nějak. To já jsem už docela velká holka – všichni to o mně říkají – ale takové slovo neznám.

Napřed jsme jeli docela dlouho autobusem, možná proto na nás prý všichni ostatní museli čekat... Ale nakonec jsme přeci jen dorazili na start. Teda vlastně na začátek. A tam už byla spousta známých lidí. Hlavně otec děkan Václav Slouk, toho jsem si hnedka všimla. No, a potom se šlo už celou dobu krásným podzemním lesem. Cílem, vlastně první větší přestávkou, bylo poutní místo Vranov u Brna. Je to docela velký kostel, a já v něm ještě nikdy nebyla. Moc pěkně tam hrály zvony. Přímo hodně hlasitě bimbaly nějaké známé písničky, které zpíváme v kostele. Tatínek povídal, že se tomu říká zvonkohra. A když to povídá taťka, tak to asi tak i bude.

V tomto kostelíčku jsme také měli mši svatou. Po ní mě maminka pochválila, že jsem byla moc hodná. Asi proto, že jsem nikde daleko po kostele neběhala. To v našem jakubském, tam se panečku běhá jinak! A daleko líp! Ale brácho maminka vůbec nechválila. Napřed tleskal taťkovi, když zpíval vepředu u pana otce Václava žalm, jako kdyby nevěděl, že se tleská jen při koncertech; potom hodně běhal po kostele a nakonec si čvachtal ruce v kropence se svěcenou vodou! No tohle! Je fakt přece jen dost malý.

Po mši jsme si dali svačinku a taky trochu prozkoumali okolí kostela. Zkoušely jsme s Maruškou otevřít jedny staré dveře, za kterými byl určitě starý a zlý vlk, ale místo něj nakonec vykoukla ze dveří daleko mladší a hodnější sestřička v černém hábitu a povídala, že tam žádného vlka nemají. Tak to bylo dobře, my bychom se jej snad i bály.

Po této přestávce nás tatínek s maminkou zase nutili do pochodování, ach jo. Taková pouť, to asi není jen pobíhání sem tam a samé hraní. To se musí někam i dojít, nebo jak mi to pořád říkali. Bráška Honzík po cestě usnul, a tak to vyřešil asi nejlíp. Já, co už jsem velká, musím přece něco vydržet, a tak jsem společně se strýcem a tetou statečně šlapala po velké spouště různobarevných lístečků, co opadaly ze stromů. Jej, těch bylo! A jaké všemožné barvy měly!

Až jsme došli do dalšího kostela. Ten byl v tom údolí, kde jezdí hodně vlaků, a kde také zrovna byly kolotoče. Myslíte si, že jsem se svezla? Ani nápad. Pořád se někam šlo. V tom kostele jsme se podívali na veliký dřevěný oltář, nad kterým všichni žasli a říkali, jak moc je starý a vzácný. Strýc Lukáš nám tam koupil moc dobré oplatky a potom jsme už honem utíkali na vlak, ve kterém jsme počítali všechny tunele, které nás na cestě domů pothaly. Byly čtyři, ani o jeden víc, protože ten pátý prý nebyl tunel, ale široký most. A to už jsme byli v Brně. Na nádraží jsme se všichni rozloučili a šli spokojeně domů. To byla ale opravdu krásná pouť! A to počasí! A ta zvonkohra! Myslím, že na nějakou další určitě půjdu. Když bude se mnou maminka s tatínkem a bráškou, tak budou všechny jistě perfektní. DM

Z kalendáře: listopad 2008

Datum	Hodina	Co nás čeká	Místo
So 1. 11.		Slavnost Všech svatých – doporučený svátek	
Ne 2. 11.		Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	
1.–2. 11.		Možnost získání plnomocných odpustků pro duše v očistci	<i>kostely</i>
1.–8. 11.		Možnost získání plnomocných odpustků pro duše v očistci	<i>hřbitovy</i>
Po 3. 11.		Památka sv. Martina de Porres, řeholníka	
Út 4. 11.		Památka sv. Karla Boromejského, biskupa	
So 8. 11.		Konference o sv. Pavlovi	<i>BiGy</i>
Ne 9. 11.		Svátek Posvěcení lateránské baziliky	
Po 10. 11.		Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	
Út 11. 11.		Památka sv. Martina, biskupa	
St 12. 11.		Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka	
Čt 13. 11.		Památka sv. Anežky České, panny	
So 15. 11.		Památka sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve	
Ne 16. 11.		33. neděle v mezidobí	
Ne 16. 11.		Sbírka na Bibli	<i>kostel</i>
Po 17. 11.		Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice	
Út 18. 11.		Památka Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla	
Út 18. 11.	19.00	Obřad předání Symbola (Vyznání víry) katechumenům	<i>kostel</i>
Pá 21. 11.		Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	
So 22. 11.		Památka sv. Cecílie, panny a mučednice	
So 22. 11.	9.00	Svatocecilské setkání hudebníků	<i>katedrála</i>
So 22. 11.	10.00	Biskupské svěcení Mons. Jana Baxanta	<i>Litoměřice</i>
Ne 23. 11.		Slavnost Ježíše Krista Krále	
Po 24. 11.		Památka sv. Ondřeje Dunc-Laca, kněze, a druhů, mučedníků	
Út 25. 11.		Památka sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice	
Ne 30. 11.		1. neděle adventní	
Po 1. 12.		Památka sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka	
St 3. 12.		Památka sv. Františka Xaverského, kněze	
Čt 4. 12.		Památka sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve	
So 6. 12.		Památka sv. Mikuláše, biskupa	
Ne 7. 12.		2. neděle adventní	

Ve čtvrtek 13. listopadu 2008,
o svátku Všech svatých mnichů,
nechá ctihodný otec Dom Samuel Lauras,
převor kláštera Matky Boží v Novém Dvoře,
vysvětit na kněze

bratra Maria Prokopa

(Jiřího Hlaváče)

J. E. Mons. Františkem Radkovským, biskupem
plzeňským, v kostele kláštera v 10 hodin.

Bratr M. Prokop bude sloužit svoji primiční mše svaté
následující den v Novém Dvoře a v sobotu 15. 11. v 11 h
v bazilice kláštera cisterciáček Porta Coeli u Tišnova.

Převorství Nový Dvůr
Dobrá Voda 20
364 01 Toužim

Manželé Hlaváčovi
Květnická 1626
666 01 Tišnov

Listopadové hudební nešpory se konají v neděli 2. listopadu 2008 v 19.30 hodin v Červeném kostele (chrám Jana Amose Komenského na Komenského náměstí).

Účinkují: **JAN BRODA** – trubka, **ZDENĚK NOVÁČEK** – VARHANY
Program: A. Dvořák, R. Valentino, R. Schumann, J. S. Bach, C. Franck
Biblické zamyšlení: Mgr. Jiří Gruber

Dobrovolné vstupné bude věnováno občanskému sdružení Naděje v Brně. Projekt podporuje Jihomoravský kraj a statutárního města Brno. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno-Husovice.

Chcete-li se také Vy podílet na přípravě Farního zpravodaje, můžete své příspěvky nebo náměty ukládat do schránky na dopisy na faře u svatého Jakuba.

Schránka
je označena:

FARNÍ ZPRAVODAJ
náměty – příspěvky

*Děkujeme Vám
za spolupráci.*